

**SABLE
PEAK**

DEVNEY PERRY

▲

SABLE PEAK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Devney Perry: *Sable Peak – The Edens Book 6*
First published in 2023 by Devney Perry LLC

Fordította
Nimila Zsolt

Szerkesztette
Fodor Zsuzsanna

Borítóterv és grafika
Sarah Hansen

ISBN 978-963-636-809-8

Minden jog fenntartva

Copyright © Devney Perry LLC 2023
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Nimila Zsolt 2026
Cover design © Sarah Hansen / Okay Creations

I. RÉSZ

ELŐTTE

ELSŐ FEJEZET

VERA

December

Az Eden család vett körül.

– Kérsz valamit inni, Vera?

Anne. Az anyuka. Anne-nek hívják, ugye?

– Ööö... igen. Vízet kérnék.

– Már hozom is.

Anne – kilencven százalékig biztos vagyok abban, hogy így hívják – gyorsan megtöltött egy poharat a mosogató csapjából. Mosolyogva tette le elém a konyhaszigetre, ahova korábban leültem, aztán visszasietett a tűzhelyhez, hogy tovább kevergesse a spagettiszószot.

Egy hatalmas lábosban tésztának forrt a víz. Gőz gomolygott belőle a páraelszívó felé. Fokhagyma, paradicsom és fűszerek illata töltötte meg a helyiséget.

És hangok. Rengeteg beszédfoszlány.

Mennyi ember! És mennyi Eden!

Korábban szerettem a tömeg sűrűjében lenni.

Előtte.

Most? Nem tudnám megmondani: talán utálok, talán szeretem. Mivel ez az esemény az első „hivatalos” kísérletem arra, hogy visszatérjek a társasági életbe, túl korai lenne megmondani, hogyan is érzek.

– Jól vagy? – kérdezte a mellém lépő Vance bácsi, közel hajolva a fülemhez.

– Olyan sokan vannak – suttogtam.

A vállamra tette a kezét, és finoman megszorította.

– Csak lélegezz!

A barátnője, Lyla, közelebb húzta a székét az enyémhez.

Vance-en és Lylán kívül senkit nem ismertem a jelenlévők közül. Lyla gyerekkori otthonában voltunk, a szülei meghívtak egy családi vacsorára. Lyla előre figyelmeztetett, hogy hangos lesz. Szerintem túl enyhén fogalmazott. Legalább öt beszélgetés zajlott párhuzamosan, és időnként nevetés hangzott fel.

Ez nem hangos, hanem maga a káosz!

Hogy tetszik-e? Többé-kevésbé.

Mély levegőt vettem, bent tartottam, amíg már szinte égett a tüdőm, és akkor kifújtam. Aztán belekortyoltam a vízbe, hogy megnedvesítsem a kiszáradt torkomat.

– Mit szeretne Drake karácsonyra? – kérdezte Lyla egy szőke nőtől.

Hogy is hívják? Madison? Nem, Memphis.

Memphis. Memphis. Memphis.

Az ő férje Knox, a tetovált, szakállas fickó. Vagy Memphis a cowboy felesége? Mi is a neve? Garth? Nem, Griffin!

Túl sokan voltak jelen.

– Bármi, ami dinoszauruszos – mondta Memphis Lylának, éppen akkor, amikor egy kisebb gyereksereg rontott be a konyhába.

A gyerekek tornádóként söpörtek végig a helyiségen, aztán ugyanolyan gyorsan vissza is tértek a szobába, ahonnan érkeztek. Reménytelen volt, hogy a nevüket megjegyezzem ezen az estén. A szülők élveztek prioritást.

– Jól érezted magad a szállodában, Vera? – érdeklődött Eloise.

– Igen, nagyon kellemes volt.

Az ő nevében teljesen biztos vagyok, mert ki volt írva a szálloda bejárata fölé, ahol az elmúlt hetet töltöttem. De ki is a férje? Jasper vagy Foster? Mindketten a szomszéd szobában ültek egy asztalnál. A szakállas lesz Foster – döntöttem el.

Foster a UFC-harcos, Talia férje. Talia pedig Lyla ikertestvére. Vagyis Jasper kizárásos alapon Eloise férje, igaz? Talán...

Uramisten! Belefájdul a fejem!

Ez a vacsora borzalmas ötlet volt. Túl sok volt nekem, és túl gyorsan jött. Nem volt szívem azonban nemet mondani Lylának. Olyan lelkesen várta, hogy végre találkozzak a családjával – ezt nem kevesebb mint öt alkalommal hallottam tőle, amióta a The Eloise Innbe költöztem.

Az elmúlt hetet a szállodai szobámba zárkózva töltöttem, élveztem a magányt és a véget nem érő tévézést. Akár egy hónapig is maradtam volna, ha megtehetem, de az ünnepi időszak telt házas, egészen januárig minden szobát kiadtak, az enyémet is beleértve.

Így is eleget szórtam Vance bácsi pénzét. Legalább nem kell tovább fizetnie a szállodát. Ezért ma reggel nehéz szívvel bár, de bepakoltam a bőröndjeimet, és kijelentkeztem.

Egyelőre megfelelt Lyla farmházának emeleti vendéglakása. Nagyon kényelmes kis lakás, a ház pedig meghitt. Távol mindentől. Puha párnák fogadtak, egy matrac, meleg víz, vízöblítéses vécé és elektromosság.

Nem lehet okom panaszra.

Ebben a pillanatban azonban arra vágytam, hogy újra a hegyekben legyek, egy huzatos menedékben, ahol apu az egyetlen társaságom. Ahol nem kell aggódnom a zaj vagy a nevek miatt, vagy azért, mert én vagyok az a bizonyos félszeg idegen a család vacsoraestjén.

Nagyon hiányzik apu. Annyira, hogy ilyenkor még a levegővétél is fáj.

Talán nem kellett volna otthagynom őt. Itt vagyok az Eden családdal körülvéve, ő pedig odakint van. Egyedül.

Jól van egyáltalán? Montanában maradt? Dühös rám, amiért idejöttem?

Úgy éreztem, mintha nem hét hete, hanem egy örökkévalósággal korábban váltunk volna el egymástól.

Tekintetem a mosogató feletti ablakra siklott, a kinti sötétségre. Fehér hópelyhek szállingóztak az üvegre. Minden reggel arra ébredtem, hogy újabb öt-hét centi hó hullott a montanai Quincyre. A hegyeket hó és jég borította.

Talált apu meleg és biztonságos helyet a télre? Talán átment Arizonába vagy Nevadába, hogy a sivatagban töl-

sön néhány hónapot. Vagy egészen Kanadáig jutott, ahova nem ér el az FBI keze. Már nem voltam vele, hogy lelassítsam. *Vajon milyen messzire jutott el nélkülem?*

– Visszamentek Idahóba karácsony előtt? – kérdezte Harrison Vance-től.

Harrison Lyla édesapja. Az egyik kislány szintén Harrisonnak hívják.

Miért is könnyítenék meg az újonnan érkezők dolgát?

– Nem tudom, mikor megyünk vissza.

Vance rám pillantott, némán emlékeztetve rá, hogy ez az én döntésemem múlik.

Előbb vagy utóbb vissza kell térnünk Vance Coeur d’Alene-i házába. Összepakolni a dolgait. Le kell zárnia az ottani ügyeit, mielőtt végleg Montanába költözik. Az elmúlt időszakban azonban meggyűlöltem Coeur d’Alene-t, utálom, hogy a szülővárosom.

Ám bármennyire próbálok is úgy tenni, mintha nem létezne, vissza kell oda mennünk. Egy utolsó alkalommal.

– Karácsony előtt – feleltem végül.

Szeretném, hogy az új év új kezdetet is jelentsen. Itt, Quincyben.

Vance bólintott.

– Karácsony előtt.

Vance bácsi a lehető legnagyobb szabadságot biztosította nekem az elmúlt hét hétben. Pedig arra volt a legkevésbé szükségem. Mindenhova vele tartottam, különösen az első napokban, miután apuval elváltak az útjaink.

A The Eloise-ban töltött hetem során fordult velem elő az elmúlt négy évben először, hogy egyedül lehettem. Fura apu nélkül. *Mikor fog megszűnni ez az érzés?*

Bármennyire hiányzik is az apám, és furcsa egyedül lenni, azért egy kicsit tetszik is. A gimnáziumban utáltam egyedül lenni, tennivalók nélkül. Apu gumilabdának hívtott, ami folyton mozgásban van. Ez azonban csak *előtte* volt így.

Már nem zavar a csend és a mozdulatlanság.

Szeretek a csillagos égre nézni késő este. Szeretem a regleket, amikor még szendereg a világ. Szeretem a tévét, a forró kávét. Szeretem mindennap borotválni a lábamat, hogy sima bőrrel bújhassak ágyba.

Újra fel kell fedeznem, hogy mit szeretek. És mit nem.

– Kérsz zöldséget? – Lyła elém csúsztotta a zöldségekkel teli tálcát, rajta a mártogatóssal.

– Öhm, igen.

Fogpiszkálók is voltak a pulton.

A zöldségekhez tették oda, vagy csak a sajtkockáknak, az olívbogyónak és a kis uborkáknak szánták?

Eddig senki nem nyúlt a zöldségekhez, de minden más-hoz fogpiszkálót használtak.

Kivettem egy fogpiszkálót az üvegtálból, és bizonytalanul nézelődtem. Mivel nem szeretem a zellert és a brokkolit, egy bébirépa mellett döntöttem. A fogpiszkáló hegye azonban nem szúródott bele. Hiába próbálkoztam, folyton elgurult a répa. Még erősebben szúrtam, mire eltört a fogpiszkáló a kezemben.

Az Eden család vett körül – és mindannyian rám bámultak.

Winslow, vagyis Winn felkapott egy répát a tálcáról, csak úgy, két ujjal felcsippentve. Belemerítette a mártásba, és nagyot harapott belőle.

Mindenki megrohanta a tálát. Fogpiszkáló nélkül.

Az ölembé ejtettem a kezemet.

– Szóval, Vance – szólalt meg Winn. – Tudom, hogy még nem rendezkedtél be. Ha érdekelne egy állás, örömmel várlak. Nézz be bármikor az őrstre!

Vance bácsi meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Tényleg?

– Tényleg.

Winn a cowboy vagy a séf felesége. És Quincy rendőrfőnöke.

– Köszönöm, Winn! – felelte Vance, miután gyors pillantást váltott Lylával. – Jól hangzik!

Remélem, hogy Winn talál Vance bácsinak helyet a testületben. Furcsa lenne látni, hogy egy építkezésen vagy irodában dolgozik. Rendőrnek született. És nagyon jó rendőrtiszt, ahogy apu is az volt. *Előtte.*

– Segíthetek valamiben, Anne? – Harrison megállt a tűzhelynél dolgozó felesége mögött, két kezét Anne vállára tette, lehajolt, és arcon csókolta. – Adj valami munkát, édesem!

Anne. Anne-nek hívják.

Anne. Anne. Anne.

Anne felmosolygott rá.

– Felhívnád a fiadat, és kiderítenéd, hogy eljön-e egyáltalán?

Várjunk csak! Van még egy?

Tekintetem a helyiséget pásztázta. Lyla testvéreinek sötétbarna haja és zafírkék szeme van.

Egy. Kettő. Három. Négy. Öt.

Hatan vannak testvérek. Vagyis egy Eden hiányzott. *A fenébe! Kicsoda?*

Kinek a nevét fogom elfelejteni legközelebb?

Harrison kibányászta a telefonját Wrangler farmerja zsebéből, és éppen maga elé emelte a kijelzőt, amikor kinyílt a bejárati ajtó, és csizmás léptek zaja hangzott fel.

– Itt is van!

A belépő férfi kopott farmert viselt, és könyéig feltűrt, fekete kockás inget, amit nem gombolt be, így tisztán látszott alatta a széles mellkasára feszülő fehér póló. Feszés hasa alatt ezüstös-aranyozott övcsat villogott. Barna cowboycsizmája kopott volt a sok használatból. A többi Edenhez hasonlóan sötét hajú és zafírkék szemű volt.

Pajkos mosolya különböztette meg őt a többiektől. Az ajkán bujkáló csibészes vigyor. Szoborszerű állkapcsa és a csillogó kék tekintete.

A konyha tele volt gyönyörű emberekkel, de mind elbújhattak mellette.

Kalapálni kezdett a szívem. Elpirultam. Úgy bámultam őt, mint egy ostoba liba, de nem tudtam megállni, hogy ne nézzem. Pislogni sem tudtam. A testem nem tudott az agyamnak engedelmeskedni.

– Na végre! – nyögött fel Eloise. – Éhen halok!

– Bocs a késésért!

Istenem, még a hangja is fantasztikus! Mély, erőteljes és selymes. Borzongás futott végig a hátamon.

Mindenki közelebb húzódott hozzá, mint fémdarabok a mágneshez. Engem is megérintett a vonzása, de nem mozdultam. A szék peremébe kapaszkodtam, hogy fel ne boruljak.

A férfi sorra kezét rázott a bátyjaival, aztán beszélgettek, nevetgéltek. Amikor Lyla odalépett hozzá, egyik kezével az oldalához ölelte a nővérét. Lyla szinte eltörpült hatalmas termetű öccse mellett.

Valami megrezdült a belsőmben, pörgött, aláhullott, majd ismét felemelkedett, mint a hópelyhek odakint az utcán.

Annyira...

Nem is tudom, mi rá a jó szó. Tökéletes? Jóképű? Igéző?

Igen. Ez a jó szó: igéző.

– Hadd mutassam be Verát! – mondta Lyla, és odahúzta őt hozzám.

Mindketten mosolyogtak, ahogy oldalazva a konyhasziget felé tartottak.

– Szia! – üdvözölt a férfi, és úgy bólintott felém, mint aki megérint egy képzeletbeli kalapot. – Mateo vagyok.

Ezt a nevet soha nem fogom elfelejteni!

Mateo.